ECLI:LV:AT:2019:0813.A420304817.15.L
Lieta Nr. A420304817, SKA-1412/2019
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2019.gada 13.augustā

Tiesa šādā sastāvā: senatori Rudīte Vīduša, Veronika Krūmiņa, Valters Poķis

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2019.gada 11.jūnija lēmumu, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā Nr. A420304817.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējai /pers. A/ pieder zemesgabals /adrese A/. Pieteicēja vērsās Siguldas novada domē, apstrīdot kaimiņu zemesgabalā esošās ēkas /adrese B/, būvniecību. Ēka pieder /pers. B/, kas lietā pieaicināta kā trešā persona. Pieteicēja norādījusi, ka ēka neatbilst būvprojektam „Individuālās dzīvojamās ēkas ar piebloķētu garāžu projekts Rīgas raj. Siguldas pilsētā /adrese B/, F-100-12, 964 m2 platībā" (turpmāk – 1989.gada būvprojekts) un 1989.gadā izdotajai būvatļaujai un ka nevarēja tikt izsniegta 2015.gada 5.augusta būvatļauja Nr. 1574 (turpmāk – būvatļauja Nr. 1574).

Siguldas novada dome ar 2017.gada 7.septembra lēmumu Nr. 16 pieteicējas iesniegumu noraidīja.

[2] Pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot minēto Siguldas novada domes lēmumu atcelt un izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru trešajai personai tiktu uzlikts pienākums novērst patvaļīgās būvniecības sekas, nojaucot ēkas trešo stāvu un veicot pārbūvi.

Administratīvā rajona tiesa ar 2018.gada 3.oktobra spriedumu pieteikumu noraidīja.

[3] Administratīvā apgabaltiesa, izskatot pieteicējas apelācijas sūdzību, ar 2019.gada 11.jūnija lēmumu izbeidza tiesvedību lietā, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 2.punktu. Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pieteicēja iebilst pret trešās personas būvniecību, uzskatot, ka ēka neatbilst 1989.gada būvprojektam. Trešajai personai ir izsniegta būvatļauja Nr. 1574, kas ir administratīvais akts. Izskatāmajā gadījumā pieteikums nevar būt par iestādes faktisko rīcību, jo iestādes rīcība, neizdodot administratīvo aktu par patvaļīgas būvniecības seku novēršanu, neveido patstāvīgu faktisko rīcību.

Pieteikums ir par Siguldas novada domes 2017.gada 7.septembra lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, taču pārbaudāms, vai pieteicējai ir subjektīvās tiesības vērsties tiesā ar šādu prasījumu.

[3.2] Tiesības prasīt novērst ar būvniecību radītās sekas, daļēji nojaucot ēku, var pastāvēt vienīgi tādā gadījumā, ja ir konstatējams pieteicējas subjektīvo tiesību aizskārums. Vispārīgi pareizs ir pieteicējas apgalvojums, ka būvvaldei ir jāreaģē uz patvaļīgas būvniecības faktu, tomēr ar to vien nav pietiekami, lai atzītu pieteicējas subjektīvās tiesības iesniegt pieteikumu tiesā.

[3.3] Pieteicēja pēc būtības apstrīd 1989.gada būvprojektu, saskaņā ar kuru ēka ir uzbūvēta līdz 1999.gadam un ierakstīta zemesgrāmatā. Tādējādi, pat ja ir konstatējamas novirzes no ēkas projekta dokumentācijas, jāņem vērā, ka trešās personas īpašuma tiesības tehniskajā pasē fiksētajā apjomā ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Nelabvēlīgu seku piemērošana, piemēram, ēkas otrā stāva nojaukšana, 18 gadus pēc ēkas ierakstīšanas zemesgrāmatā tehniskajā pasē fiksētajā apjomā nebūtu samērīga. Turklāt pieteicējas īpašuma tiesības uz zemesgabalu nostiprinātas 2004.gadā, proti, sešus gadus pēc ēkas būvniecības esošajā apjomā, kas fiksēts tehniskajā pasē 1998.gadā. Laikā, kad pieteicēja slēdza pirkuma līgumu par sava zemesgabala iegādi, ēka blakus esošajā zemesgabalā jau pastāvēja, un pieteicēja šo faktu varēja ņemt vērā. No minētā izriet, ka kopš 2004.gada, kad pieteicēja ieguva īpašuma tiesības uz savu zemesgabalu, pieteicējas tiesību apjoms nav ticis aizskarts un izmainīts, jo pieteicējai, iegādājoties zemesgabalu, bija zināms gan blakus īpašumā esošās ēkas izvietojums dabā, gan būvapjoms, kas nostiprināts zemesgrāmatā.

[3.4] Pieteicēja nav pārsūdzējusi (un arī nevarēja pārsūdzēt) 1989.gadā izdoto būvatļauju, savukārt būvatļaujas Nr. 1574 apstrīdēšanas un pārsūdzības termiņus pieteicēja ir nokavējusi. Apgabaltiesas ieskatā, iebilstot pret kaimiņu zemesgabalā uzbūvētu ēku, pieteicēja faktiski iebilst pret 1989.gada būvprojektu un būvatļauju, bet šāds prasījums nav pieļaujams. Turklāt pieteicēja norāda uz būvprojekta neatbilstību tādām tiesību normām, kas nebija spēkā 1989.gadā.

[3.5] Būvniecība vispārīgi nav uzskatāma par prettiesisku, ciktāl tā notikusi, pamatojoties uz iepriekš normatīvajos aktos paredzētajā kārtībā saņemtu atļauju būvēt (piemēram, pilsētas galvenā arhitekta saskaņots būvprojekts), un rezultāts atbilst šai atļaujai. Proti, prasību izvirzīšana – dokumentāli pierādīt būves legalitāti ar visiem šobrīd tiesību normās norādītajiem būves tiesiskumu pamatojošiem dokumentiem – nebūtu samērīga. Pēc 20 un vairāk gadiem pastāv liela iespējamība, ka būvniecības dokumentācija nav saglabājusies vispār, vai saglabājusies nepilnā apmērā. Arī gadījumā, ja konstatētu, ka būvniecība ir notikusi pirms 20 un vairāk gadiem bez būvatļaujas vai būve izbūvēta neatbilstoši projekta dokumentācijai, iestādei nebūtu pamata lemt par būves nojaukšanu saskaņā ar Būvniecības likuma (spēkā līdz 2014.gada 30.septembrim) 30.panta sesto daļu vai saskaņā ar spēkā esošā Būvniecības likuma 18.panta piektās daļas 1.punktu. Būvniecības dokumentācijas pieprasīšana un lēmuma pieņemšana, kas sevī ietver vairāk nekā 20 gadus vecas būves tiesiskuma pārvērtēšanu, pārkāpj tiesiskās stabilitātes principu. Vairākos normatīvajos aktos likumdevējs ir norādījis, ka Latvijas PSR laikos veiktās būvniecības tiesiskuma pārvērtēšana nav veicama, bet ir jāaprobežojas ar faktu konstatēšanu par būves esību dabā.

[3.6] Ņemot vērā minēto, pieteicējas apsvērumi par ēkas apjomu un atrašanās vietu (arī attālumu no pieteicējas zemesgabala un insolāciju) nevar būt par pamatu pieteicējas subjektīvo tiesību aizskārumam. Savukārt pieteicējas atsaukšanās uz Latvijas Republikas Satversmes 105.pantu ir vispārīga un nekonkrēta. Pieteicēja nevar atsaukties uz savu īpašuma tiesību aizskārumu, ja zemesgabalu ir iegādājusies vairākus gadus pēc tam, kad uz trešās personas zemesgabala uzbūvētā ēka ir tikusi ierakstīta zemesgrāmatā.

[3.7] Arī gadījumā, ja būtu konstatējamas novirzes no ēkas 1989.gada projekta dokumentācijas, jāņem vērā, ka būvprojektā ir izdarītas vairākas izmaiņas, turklāt 2015.gada 23.jūlijā būvvaldē ir iesniegts būvprojekts „Dzīvojamās mājas rekonstrukcija", uz kura pamata ir izsniegta būvatļauja Nr. 1574. Pirms būvatļaujas Nr. 1574 izsniegšanas būvinspektors 2015.gada 5.augustā veicis būvniecības ieceres īstenošanas vietas apsekošanu, un patvaļīga būvniecība, salīdzinot ar zemesgrāmatā fiksēto ēkas būvapjomu, nav konstatēta.

[3.8] Iebilst pret patvaļīgu būvniecību kaimiņu zemesgabalā pieteicēja varētu tikai tādā gadījumā, ja tā tieši aizskartu pieteicējas tiesības un intereses. Patvaļīga būvniecība pati par sevi vien nav uzskatāma par tādu apsvērumu, kas norādītu uz pieteicējas ar tiesību normām aizsargāto tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu un attiecīgi radītu pieteicējai tiesības iebilst.

Par pieteikuma priekšmetu administratīvajā tiesā var būt tikai konkrētas tiesiskās attiecības starp personu un valsts iestādi, nevis prasījums pildīt kādu funkciju, kas iestādei noteikta normatīvajā aktā.

[3.9] Pieteicēja nav pamatojusi, kādu viņas kā kaimiņa subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu rada jau uzbūvētā ēka. Pats par sevi apstāklis, ka pieteicēja ir blakus esošā nekustamā īpašuma īpašniece, nerada pieteicējai tiesības vērsties tiesā ar iebildumiem pret jau sen uzbūvētas un zemesgrāmatā ierakstītas ēkas atrašanos blakus zemesgabalā.

Pieteicēja arī nav iesniegusi pieteikumu tiesā vides aizsardzības interešu nodrošināšanas nolūkā. Pieteikumā uzsvērts uz vispārējām sabiedrības interesēm, tomēr būvniecības procesā pieņemtu lēmumu pārsūdzības būtība nav vispārīga tiesiskuma vai vienveidīgas prakses nodrošināšana.

[4] Pieteicēja par tiesas lēmumu iesniedza blakus sūdzību. Tajā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Pieteicēja neapstrīd 1989.gada būvprojektu. Pieteicēja tiesā vērsās ar pieteikumu par Siguldas novada domes prettiesisku faktisko rīcību, pieļaujot patvaļīgu būvniecību un prettiesiski uzbūvētās ēkas rekonstrukciju. Pieteikuma priekšmetu nekādā gadījumā nevar vērtēt kā būvatļaujas Nr. 1574 pārsūdzēšanu. Vienlaikus pieteicēja lūdza arī atcelt minēto būvatļauju, jo tās būtu loģiskas un pamatotas sekas tiesas konstatējumam par domes rīcības prettiesiskumu. Tieši 2017.gada 13.aprīļa būvvaldes atbilde pieteicējai bija atskaites punkts, kad pieteicējai radās pamats un tiesības apstrīdēt iestādes faktisko rīcību – brīdī, kad iestāde apliecināja, ka nav konstatējusi patvaļīgu būvniecību.

[4.2] Pieteicēja necenšas apstrīdēt sākotnējo būvprojektu, bet gan ēkas faktiski uzbūvētā apjoma un izvietojuma dabā atbilstību 1989.gada būvprojektam un būvatļaujai. Tiesa šo argumentu vispār nav vērtējusi. Tāpat pieteicēja neiebilst, ka būvprojekts būtu neatbilstošs tiesību aktiem, bet gan norāda, ka ēka uzbūvēta neatbilstoši būvprojektam, būvatļaujai un piemērojamiem tiesību aktiem, un ēkas rekonstrukcija tiek turpināta tieši tādā pašā prettiesiskā ietvarā.

[4.3] Tiesa nepareizi secina, ka ēkas jaunbūves statusa ierakstīšana zemesgrāmatā nozīmē pabeigtas, ekspluatācijā nodotas ēkas nostiprināšanu zemesgrāmatā. Ēka nekad nav tikusi ierakstīta zemesgrāmatā kā pabeigta, ekspluatācijā nodota ēka.

[4.4] Tiesa nav ievērojusi objektīvās izmeklēšanas principu, jo nav noskaidrojusi, kādi normatīvie akti bija piemērojami 1989.gada būvprojekta saskaņošanas brīdī un kādus apbūves parametrus tie paredzēja.

Ēkas neatbilstība 1989.gada būvprojektā ietvertajiem parametriem un izvietojumam bija noskaidrojama, nevis atsaucoties uz ēkas tehniskajā pasē fiksēto informāciju, bet gan salīdzinot ēkas novietojumu dabā ar būvprojektā norādīto, kā arī salīdzinot būvprojektu ar Nekustamā īpašuma valsts kadastra sistēmā reģistrētajiem datiem par ēku.

[4.5] Ar patvaļīgo būvniecību pārkāpts Civillikuma 1091.pants. Būvatļauja ēkas rekonstrukcijai paredz ēkas siltināšanu, tostarp sienai, kas ir pret pieteicējas īpašumu. Tā rezultātā mainīsies ēkas apjoms un attālums no pieteicējas zemesgabala. Ēka jau iepriekš ir izbūvēta tuvāk pieteicējas zemesgabalam, nekā atļauts, ar siltināšanu siena pavirzīsies vēl tuvāk. Būvatļaujā Nr. 1574 kā viens no nosacījumiem nav paredzēta saskaņojuma saņemšana no blakus esošo nekustamo īpašumu īpašniekiem. Ar to tiek pārkāpti arī Siguldas novada 2012.gada 29.augusta saistošie noteikumi Nr. 21 „Siguldas novada teritorijas plānojuma 2012.–2014.gadam. Grafiskā daļa un Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumi".

[4.6] Būvprojektā paredzētā viena stāva vietā faktiski izbūvēti trīs stāvi. Tā rezultātā ēka ir augstāka, nekā pieļaujams. Tas pieteicējas zemesgabalam rada pārmērīgu aizēnojumu. Tas ierobežo pieteicējas iespējas baudīt un izlietot savas īpašumtiesības. Pieteicēja nevar veikt attiecīgās teritorijas apzaļumošanu un apbūvi atbilstoši saviem ieskatiem un tiesību normām. Pieteicējai ir ierobežotas iespējas piemeklēt atbilstošus būvniecības risinājumus. Pieteicēja nevarēs veikt būvniecību minimālajā normatīvajos aktos noteiktajā attālumā no trešās personas zemesgabala.

[4.7] Kaimiņos esošajā zemesgabalā ir veikts uzbērums un virs tā izbūvēti ēkas pamati 1,67 m augstumā. Tas rada papildu notekūdeņu un gruntsūdeņu līmeni, kas liedz būvēt pagrabu vai ievērojami sadārdzina pamatu izbūvi. Notekūdeņi jau tagad krājas pieteicējai piederošajā zemesgabalā.

[4.8] Ar Siguldas novada domes pieļauto rīcību tiek radīts kaitējums ne tikai pieteicējai kā fiziskajai personai, bet arī kā sabiedrības loceklei. Siguldas novada dome atklāti pieļauj nelegālas būvniecības legalizēšanu. Pieteicējai kā sabiedrības loceklei ir pienākums reaģēt uz šādiem pārkāpumiem.

[5] Trešā persona paskaidrojumos norāda, ka pieteicējas blakus sūdzība nav pamatota, un pieteicējas argumenti par viņas tiesību pārkāpumiem ir formāli un nepamatoti. Turklāt pieteicējas potenciālo ieguvumu nevar atzīt par samērīgu iepretī trešās personas zaudējumu apmēram.

Motīvu daļa

[6] Pieteicējas mērķis ir panākt, lai tiktu nojaukts trešajai personai piederošās ēkas stāvs, jo tas uzbūvēts neatbilstoši 1989.gada būvprojektam. Ar Siguldas novada domes 2017.gada 7.septembra lēmumu šāds pieteicējas lūgums noraidīts. Tātad process iestādē noslēdzies bez pieteicējai vēlamā rezultāta, līdz ar to apgabaltiesa pareizi ir atzinusi, ka pieteicējas prasījums vērtējams kā prasījums izdot administratīvo aktu.

Pieteicējas iebildes, ka viņa ir prasījusi, lai Siguldas novada domes faktiskā rīcība (bezdarbība sakarā ar patvaļīgu būvniecību) tiktu atzīta par prettiesisku, nav pamatotas. Administratīvā procesa kārtībā nevar vērsties tiesā, prasot vispārīgu tiesiskuma pārbaudi. Nepieciešama sasaiste ar konkrētu administratīvo aktu vai faktisko rīcību. Šajā gadījumā ir konkrēts administratīvais process par patvaļīgu būvniecību (tātad, uz administratīvā akta izdošanu vērsts process). Šā procesa ietvaros veikta rīcība nav atzīstama par faktisko rīcību, jo tai nav galīga noregulējuma raksturs. Pieteicēja nepārprotami vienkārši citādi vēlas nosaukt prasījumu, kas ir par patvaļīgas būvniecības seku novēršanu.

[7] Administratīvā apgabaltiesa tiesvedību lietā izbeigusi, pamatojoties uz to, ka pieteicējai nav subjektīvo tiesību prasīt daļēji nojaukt trešās personas ēku. Tiesa norādījusi, ka pieteicējai šādas tiesības varētu būt, ja ēkas būvniecība skartu vai varētu skart pieteicējas tiesības, taču tas izskatāmajā gadījumā nav konstatējams. Patvaļīga būvniecība pati par sevi neskar kaimiņa tiesības vai tiesiskās intereses. Senāts šādu apgabaltiesas secinājumu konkrētajā gadījumā atzīst par pareizu.

[8] Likumdevējs nav paredzējis termiņu, kādā personai jāvēršas pret patvaļīgu būvniecību. Taču tas nenozīmē, ka ikvienā gadījumā persona var gaidīt nenoteikti ilgu laiku, līdz viņa vēršas atbildīgajā iestādē un nepieciešamības gadījumā tiesā, prasot citas personas (kaimiņa) veiktās patvaļīgās būvniecības seku novēršanu.

[9] Administratīvā procesa likuma 31.panta otrajā daļā nostiprinātas tiesības vērsties tiesā savu tiesību vai tiesisko interešu aizsardzībai.

Interpretējot minēto tiesību normu, Senāta judikatūrā konsekventi uzsvērts, ka personas tiesību vērsties tiesā, iebilstot pret būvniecības procesā pieņemtiem lēmumiem, jēga ir nodrošināt efektīvu instrumentu tiesību aizskāruma novēršanai gadījumā, ja būvniecības procesā pieņemtais lēmums aizskar personas ar tiesību normām aizsargātās tiesības vai tiesiskās intereses. Tādējādi tiesības vērsties tiesā, iebilstot pret būvniecības procesā pieņemtiem lēmumiem, atzīstamas tajā gadījumā, ja ar šo lēmumu tiek radīts (varētu tikt radīts) tieši šīs personas ar tiesību normām aizsargāto tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Ar to vien, ka persona atzīstama par „kaimiņu" būvniecības procesā, vēl nav pietiekami, lai tai rastos subjektīvās tiesības apstrīdēt citai personai izdotu būvatļauju. Iebildumiem pret būvniecību jābūt saistītiem tieši ar savu ar tiesību normām aizskarto tiesību aizsardzību, nevis ar vispārīgiem iebildumiem par jebkuru tiesību normu neievērošanu būvniecības procesā (piemēram, *Senāta 2016.gada 25.oktobra lēmuma lietā Nr. SKA-824/2016 4. un 8.punkts, 2018.gada 20.marta sprieduma lietā Nr. SKA-134/2018 (A420355713) 12.punkts, 2018.gada 18.maija lēmuma0 lietā Nr. SKA-102/2018 (A420552212) 11.punkts*).

Kaut gan Senāts minēto ir secinājis saistībā ar būvatļaujas pārsūdzēšanu, šie secinājumi ir attiecināmi arī uz prasījumu par patvaļīgas būvniecības seku novēršanu.

Izņēmums no prasības, lai pieteikums būtu vērsts uz pieteicēja individuālo tiesību vai tiesisko interešu aizsardzību, ir vienīgi gadījumā, ja pieteikums tiek iesniegts vides aizsardzības interesēs, kad pieļaujama pieteikuma iesniegšana sabiedrības interesēs.

Izskatāmajā gadījumā pieteikums acīmredzami nav iesniegts vides aizsardzības interesēs. Savukārt citos gadījumos pieteikumi vispārīgās interesēs (populārsūdzības) nav pieļaujami, līdz ar to pieteicējas arguments par pieteicējas kā sabiedrības locekļa aizskārumu, nav pamatots, un pamats pieteicējai šajā gadījumā vērsties tiesā pastāv, ja konstatējams pieteicējas subjektīvo publisko tiesību aizskārums.

[10] Pārbaudījis lietas materiālus, Senāts, tāpat kā apgabaltiesa, nonāk pie secinājuma, ka pieteicējai nav subjektīvo tiesību vērsties tiesā, prasot novērst patvaļīgas būvniecības sekas kaimiņu zemesgabalā, proti, par ēku, kuras būvniecība kopumā notikusi saskaņā ar 1989.gada būvprojektu. Lai arī vispārīgi nav termiņa, kurā būtu jāvēršas pret patvaļīgu būvniecību, tomēr izskatāmās lietas apstākļi, apsverot abu iesaistīto privātpersonu intereses, liedz uzsākt strīdu par būvniecības tiesiskumu publisko tiesību jomā turpmāk minēto iemeslu dēļ.

[11] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējas norādītie apstākļi pastāvējuši jau no brīža, kad pieteicēja nostiprinājusi īpašumtiesības uz viņai piederošo zemesgabalu, tas ir, no 2004.gada. Taču aktīvi darboties, kā norādījusi pati pieteicēja (*lietas 1.sēj. 196.lp.*), viņa sākusi vien 2016.gadā, proti, 12 gadus pēc īpašumtiesību nostiprināšana. Tas, ka ir pagājis tik ilgs laiks, liek apšaubīt, ka vispār būtu aizskartas pieteicējas tiesības. Grūti iztēloties situāciju, ka tiesību aizskārumu persona sāk izjust tikai pēc vairāk nekā desmitgades no brīža, kad ir iestājušies visi apstākļi, kas šo aizskārumu ir radījuši. Turklāt apstākļi minētajā laika posmā nav mainījušies, tāpēc nav izprotamas šāda pieteicējas vilcināšanās. Arī pati pieteicēja nenorāda pamatotus iemeslus, kāpēc nevērsās iestādē ātrāk. Tas vien, ka 2016.gadā trešā persona lūgusi pieteicējai saskaņot ēkas rekonstrukcijas ģenerālplānu, nav pietiekami. Ja reiz pieteicējai ar trešās personas būvniecību radies tiesību aizskārums, tad, ievērojot arī otras iesaistītās privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses, pret šā aizskāruma avotu jāvēršas uzreiz vai pēc iespējas īsākā laika posmā pēc tam, kad tas ir konstatēts. Brīdis, kad apstiprinājušās pieteicējas bažas par patvaļīgu būvniecību, nemaina faktu, ka tā ir pastāvējusi jau ilgu laiku pirms tam. Personai jārīkojas labā ticībā un savu tiesību aizsardzībā jābūt aktīvai ne tikai tad, kad apstiprinās citas personas pārkāpums, bet arī visu to laika posmu, kad ir izjustas neērtības, aizskārums, piemēram, savlaicīgi noskaidrojot lietas apstākļus. Turklāt, kā jau minēts, pieteicējai par ēku kaimiņu zemesgabalā bija zināms jau sava īpašuma iegūšanas laikā, kas viņai neradīja pamatu tomēr no šā īpašuma iegūšanas atturēties.

Ievērojot minēto, pieteicējas izvirzītie argumenti par subjektīvo tiesību aizskārumu (par ēkas augstumu, attālumu, zemes līmeņa augstumu utt.) neliecina par tik būtisku subjektīvo tiesību aizskāruma esību, lai par to uzsāktu strīdu attiecībā uz tādas būvniecības tiesiskumu, kuras būvprojekts ir apstiprināts pirms teju 30 gadiem.

Jāņem vērā, ka būvvaldes uzdevums, kā tas izriet no Būvniecības likuma 15.panta pirmās daļas, primāri ir būvniecības kontrole no publiski tiesiskā aspekta (atbilstība teritorijas plānojumam un būvniecību regulējošiem normatīvajiem aktiem), nevis kaimiņu savstarpējo īpašumu aizskārumu pilnīga nokārtošana. Līdz ar to pieteicējai, ja patiešām pastāv viņas īpašuma aizskārums, ir iespēja ar prasību par aizskāruma novēršanu vērsties vispārējās jurisdikcijas tiesā civilprocesuālā kārtībā.

[12] Ņemot vērā minēto, Administratīvās apgabaltiesas lēmums ir atstājams negrozīts, bet pieteicējas blakus sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323.panta pirmās daļas 1.punktu un 324.panta pirmo daļu, Senāts

nolēma:

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2019.gada 11.jūnija lēmumu, bet /pers. A/ blakus sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

R. Vīduša V. Krūmiņa V. Poķis